

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

JOSS WOOD

Ir tada... vėl tu?

2020 liepa – rugsėjis

BOSTONO MEILĖS ISTORIJS

Joss Wood

**IR TADA...
VĒL TU?**

Dvieju knygų serija
**„*Bostono
meilės istorijos*“**
Pirma knyga

Versta iš Joss Wood, Friendship on Fire, 2018

© Joss Wood, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2020

© Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0636-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

Prologas

Kelė...

Kaip jau beveik trisdešimtį metų, taip ir dabar Kelė Brogan pabučiavo dukters sabalo juodumo plaukus suvokdama, kad niekas nėra užtikrinta – nei laikas, nei meilė, nei pats gyvenimas, todėl naudojosi kiekviena pasitaikiusia proga ją pabučiuoti, kaip ir apkabinti savo atžalas, visas septynias.

Dieve, ne, Kelė jų visų nepagimdė. Jos tik Levis ir dvynukės – Džulė su Derbe. Broliai Lokvudai – Nojus, Elis ir Benas – jos širdies sūnūs. Biologiškai trijulė buvo geriausias jos draugės ir kaimynės Betanės Lokvud, mirusios prieš dešimtį metų. Dilana Džeinė, vadinama Didžėja, buvo dar vienas jos širdies kūdikis.

Kelės gyvenimas, būnant išpaikinta nepadoriai turtingo ir vieno galingiausių Bostone kapitalistų žmona, baigėsi. Jos mylimiausias Rėjus taip pat mirė. Ji tapo našle prieš trejus metus.

Kelė liko viena. Jai penkiasdešimt ketveri ir tenka pradėti gyventi iš naujo.

Velniškai baisu...

Kas ji tokia? Tik savo vaikų mamytė ir veržlaus, galingo vyro žmona.

Akimirką Kelė pati savęs nebepažino. Teks iš naujo save patyrinėti.

- Mama?

Kelė sumirksėjo ir pažvelgė į ryškias Džulės akis. Kaip visada jai užgniaužė kvapą: Džulė paveldėjo Rėjaus akis, tą neįtikėtiną sidabrinį mėlį, tarsi įkaitusį iki baltumo. Kelė laukė įprasto sielvarto ir gėla užgriuvo ją lyg galinga cunamio jėga.

Po galais, Kelei to vyro trūko. Jo nepadorių juokelių, stiprių rankų, sekso. Taip, Dieve, jai tikrai trūko sekso.

- Mama, ar gerai jautiesi? - kaip visada įtariai paklausė Džulė.

Kelė tik numojo ranka. Laikė save šiuolaikiška mama, bet pasakoti suaugusiai dukrai, kad yra lytiškai susijaudinusi, atrodė nepriimtina. Todėl tik gūžtelėjo pečiais ir nusišypsojo.

- Viskas gerai.

Džulė susiraukė.

- Netikiu.

Kelė apsidairė aplink, vis tikėdamasi netoliese pamatyti Nojų, Elį ir Beną. Tačiau Elis su Benu atsiprašė negalėsią ateiti sekmadienio

vakarienės: abu dirbo – remontavo katamaraną. O Nojus Italijoje? O gal Graikijoje? Kanuose? Tas berniūktis keliauja lėktuvu kaip paprasti žmonės automobiliais.

Ar Nojus kada nors sugrįš namo į Bostoną? Vyriausiasis Lokvudų sūnus nelinkęs atvirauti, bet patėvio elgesys po Betanės mirties jį sužeidė. Nojus buvo per daug išdidus, kad parodytų žaizdas, kad prisipažintų paklydęs ir vienišas, įskaudintas. Kaip ir Betanė, jis jausmus ir baimes laikė nevykėlio silpnybe.

Nojaus nepriklausomybė gąsdino Kele, bet ji taip ir nesiliovė mylėjusi berniuko... Dabar jau vyro, įpusėjusio ketvirtą dešimtį.

Kelės sūnus Levis įsitaisė ant vienos iš dviejų didžiulių odinių sofų ir ant kavos stalelio pastatė taurę viskio.

– Tikrai, mama, kokia ta didžioji naujiena?

Kelė atsisėdo ant fotelio, o greta, ant ranktūrio, pritūpė Džulė. Derbė ir geriausia dvynių draugė Didžėja atsisėdo Leviui iš abiejų pusių.

Džulė patrynė ranka motinai nugarą.

– Kas atsitiko, mama?

Na štai, prasideda.

– Praėjusį trečiadienį suėjo treji metai, kaip mirė jūsų tėvas.

- Mes žinome, mama, - sukuždėjo Derbė, elegantiškais pirštais spausdama vyno taurės kojelę.

- Nusprendžiau šį tą pakeisti.

Džulė skeptiškai pakėlė antakius. Po Nojaus pabėgimo ir Rėjaus mirties audringi pokyčiai jai ne prie širdies.

- Gerai. Pavyzdžiui?

Kelė pažvelgė pro langą į ežero ir golfo aikštės vaizdą.

- Kol jūs dar nebuvote gimę, Betanės tėvas nusprendė paversti Lokvudų dvarą į prabangų saugomą rajoną, kuriam priklausytų golfo laukai ir užmiesčio klubas. Jūsų tėtis vienas pirmųjų nusipirko sklypą ir pasistatė čia namą, kuris iki šiol tebėra didžiausias bendruomenės teritorijoje, be pačių Lokvudų namų.

Klausantis istorijos pamokos visų jos vaikų veidus užtemdė nusivylimas. Jie čia gyveno, kiek save paminė, jau ne kartą buvo tai girdėję.

- Namas man tikrai per didelis. Nuomininkai, gyvenantys trijų miegamųjų name, kurį turime kitoje dvaro pusėje, perspėjo išsikraustysią. Aš ketinu persikelti ten.

Kelė išvydo jų veiduose siaubą, matė, kad

jiems visai nepatinka mintis netekti šeimos namų, todėl nuramino:

- Po mano mirties šį namą paveldėsi tu, Levi, bet manau, kad turėtum jį perimti jau dabar. Girdėjau, kaip kalbėjotės, kad ketini įsigyti savo namus. Kokia prasmė pirkti, jei turi šitą, Levi. Dvynės gali atsikraustyti čia, kol susiras tinkamą būstą. Šiame name keturi miegamieji, daug bendrų erdvių. Jis centre, patogus, o mokėti reikės tik už komunalines paslaugas.

- Gyventi su Leviu? Kur jau, - atšovė Derbė, kaip Kelė ir tikėjosi.

Tačiau Kelė pastebėjo, kaip įdėmiai susižvalgė dvynės seserys, ir nusišypsojo dėl tokio susijaudinimo.

Kelė žinojo, kas laukia toliau...

- Didžėja gali kraustytis į butą virš garažo, - pasiūlė Džulė džiaugsmu spindinčiomis akimis.

Jai šis namas patiko, jis patiko visiems. Ir kodėl turėtų nepatikti? Namas erdvus, aukštomis lubomis ir medinėmis grindimis, daug vietos linksmintis lauke, didelis vidinis kiemas. Jis visai šalia Lokvudų užmiesčio klubo privačios sporto salės, kurią jie visi tebelankė. „Taverna“ - baras ir klubui priklausantis itališkas restoranas - buvo vaikų mėgstamiausia vieta

susitikti, išgerti. Kai tik leidžia užimtas darbo grafikas, berniukai žaidžia golfą nuostabiame žaliame dvare, kur užaugo.

Tai jų namai.

- Nenoriu gyventi su seserimis, mama. Jos jau vaikystę apkartino, - pasiskundė Levis.

Jis melavo - Kelė tą aiškiai matė. Levis mylėjo sesutes, o kartu gyvendamas galės lengvai patikrinti jų potencialių vaikinų tinkamumą ir net nereikės naršyti jų socialinių tinklų. Iš tolo matyti, kaip jas saugo.

- Puikus sprendimas. Tokiu atveju tau nereikės nuomotis, kol ieškai nusipirkti, be to, Levi, juk žinau, kad visus pinigus judu su Nojumi sukišote į tą naująją laivų statyklą, prireiks laiko, kol banko sąskaita atsigaus.

Kelė suraukė nosį. Levis turbūt turi keletą milijonų po ranka. Juk jie - viena turtingiausių Bostono šeimų.

Levis papurtė galvą.

- Mama, mes dėkingi už pasiūlymą, bet juk žinai, kad mums gerai sekasi, kad tau nebėra reikalo dėl mūsų jaudintis?

Kelė norėjo jam pasakyti esanti *mama*. Ji visada bus *mama*. Vieną gražią dieną jie tai supras. Motina visada jaudinasi dėl vaikų.

- Ar tikrai nori kraustyti į namą Enio gatvėje? - paklausė Džulė.

Kuo tikriausiai. Šiame name per daug vaiduoklių, per daug prisiminimų.

- Man reikia ko nors naujo, kitokio. Tėčio nebėra, o aš tebestoviu vietoje, nusprendžiau gyventi toliau. Turiu norų sąrašą, dar tiek daug ketinu nuveikti nesulaukusi penkiasdešimt penkerių.

- Per dešimtį mėnesių, - priminė Derbė.

Kelė ir taip puikiai žinojo, ačiū.

- O kas tame sąrašė, mama? - linksmai pasiteiravo Džulė.

Kelė nusišypsojo.

- Įprasti dalykai. Kelionė automobiliu per Prancūziją, meno pamokos, noriu išmokti piešti.

Džulė atlaidžiai šyptelėjo. Dieve. Dukra turbūt nuo kėdės nukristų, jei Kelė prisipažintų, kad sąrašė rastum ir vienos nakties nuotyki, ir seksą telefonu, ir troškimą pamatyti tigrą laukinėje gamtoje, šuolį lynu, miegojimą nuogai saulėkaitoje. Kelė tikrai nepasakos, kad didžiausias tikslas - padėti jiems visiems surimėti...

Ji nesijaudino, kad jie privalo susituokti. Ne,

kartais santuoka nebūna verta net jos liudijimui sunaudoto popieriaus – kaip jos geriausios draugės atveju.

Kelė norėjo, kad jos vaikai turėtų vietą minkštai nukristi, žmogų, kuris užpildytų jų gyvenimą.

Bet kol kas troško, kad Nojus grįžtų namo, į Bostoną, kur jo tikroji vieta. Kaip Kelė turėtų padėti Nojui surimtėti, jei jis kitoje pasaulio pusėje.

1

Nojus...

Nojus sukišo pirštus į vešlius jos plaukus ir pažvelgė žemyn į nuostabias akis, tokios pat spalvos kaip mėnulio jaunatis virš Pietų vandenyno. Kvapas, gundantis, bet vis tiek švelnus, sklido nuo jos odos, o putlios lūpos žadėjo bučinį – aistringą ir žavingą. Kvailė Nojus širdis bandė išlipti iš krūtinės ir nurimti jos delne.

Džulė prispaudė krūtis jam prie krūtinės ir pakėlė klubus taip, kad pilvas perbraukė velniškai kietą jo lytį...

Bet juk čia Džulė, jo geriausia draugė.

Po kurio laiko naujametinio vakarėlio triukšmas nutolo ir svarbi bebuvo Džulė. Džulė savo stangriais speneliais ir pakeltais klubais, mėlynai sidabrinėmis akimis, maldaujančiomis ją pabučiuoti.

Jis tai padarys greitai. Tik vienas staigus gurkšnis, tik paragaus. Nedarys daugiau nieko. Negalima. Nojus to troško beviltiškai, bet yra priežasčių, kodėl jis neturi teisės paliesti ran-

komis to nuostabaus užpakaliuko, prispausti krūtinės prie mažučių tobulų krūtų.

Vienas bučinys – tiek jis tegali gauti, pasiimti.

Nojus palietė ją lūpomis ir prapuolė, užsimiršo jos skonyje, jos aromate. Pirmą kartą per tiek mėnesių išsisklaidė jo gedulas, prašviesėjo mintys. Kai jos liežuvis kyštelėjo tarp Nojaus dantų, išgaravo visa atsakomybė, nebebuvo svarbūs sprendimai, kuriuos teko priimti.

Džulė buvo jo rankose ir bučiavo jį, o pasaulis staiga įgavo prasmę...

Kai Džulės rankos palietė pečius, pasiekė plaukus, Nojus jau ketino uždėti delnus ant nuostabių jos krūtų, kilstelėti, kad Džulė apsi-vytų jį kojomis ir jis įsiskverbtų į patį jos moteriškumą.

Tačiau nustebęs suklupo ir nusileido tiesiog ant stuburkaulio. Iškart pamatė Morganą ir tėvą, žiūrinčius į jį žemyn ir kvatojančius. Akys šoktelėjo į Džulę, kurios veidu ritosi ašaros.

– Gyvuly! – suklykė Morgana.

– Tai mano berniukas, – ulbėjo Etanas. – Kraujas ne kraujas, tu vis tiek mano sūnus.

O Džulė? Na, ji tiesiog verkė.

Dar viena naktis ir tas pats sapnas. Nojus

Lokvudas nusviedė antklodę – nebegalėjo pakęsti jokio audinio ant įkaitusios odos. Dilbį užmetęs ant sulenktų kelių pasitrynė ranka sprandą. Nusikeikęs pasiekė nuo naktinio stalelio stiklinę vandens, nusiviepė pamatęs prakaituotos rankos atspaudą ant sodriai juodos antklodės.

Nojus nuleido kojas nuo didelės lovos krašto, pasiėmė trumpikes nuo gretimos kėdės ir užsi-tempė. Jis pažvelgė į kitą lovos kraštą ir Dženė – draugė, su kuria retkarčiais susitikdavo atsi-dūręs šiame mieste, – ištiesė ranką ir uždegė lempą ant naktinio stalelio savo pusėje. Ji patikrino laikrodį ir nusviedusi antklodę nusikeikė, ėmė rinktis drabužius.

– Nori apie tai pasišnekėti? – paklausė jo.

Po velnių, ne. Jis net broliams ar geriausiems bičiuliams atsiveria retai, todėl apie sapną tikrai nesikalbės su reta lovos viešnia. Be ilgų paaiškinimų Dženė nesuprastų, o kadangi Nojus aiškinti nenorėjo, nesupras niekada. Be to, kalbėti reiškia akis į akį susidurti su savo baimė, kalte ir smulkiai išanalizuoti praeitį. Būtų juokinga... Dar *geriau* būtų gauti elektrošoku į vyrišką vietą.

Jis kiek begalėdamas stengėsi negalvoti apie praeitį....